

Český zápas

Týdeník Církve československé husitské

Ročník: 91

Číslo: 14

3. dubna 2011

Cena: 7 Kč

ZVONY JAN HUS A JAN AMOS KOMENSKÝ PRO HRADECKOU ZVONOHRU

S radostí vám z Hradce Králové oznamujeme, že jsme učinili další krok směrem k vybudování první stabilní koncertní zvonohry v České republice, která bude vyhovovat současným mezinárodním standardům a která bude umístěna ve věži Sboru kněze Ambrože.

O tomto projektu jsme vás v Českém zápasu informovali před více než rokem, a tak bychom chtěli i touto cestou poděkovat vám všem, kteří jste se na naši výzvu připojili k veřejné sbírce a na zvonohru přispěli. Mnohým jsme mohli poděkovat osobně, u některých z vás jsme bohužel neměli adresu a u některých zkrátili jména bankovní počítač. Vy všichni však přijmete tyto řádky jako náš dík. Zároveň je přijmete i jako pozvání na **Slavnostní uvedení nových zvonů**, které povede bratr patriarcha ThDr. Tomáš Butta a které se za účasti pana primátora MUDr. Zdeňka Finka a pana hejtmana Bc. Lubomíra France bude konat v pátek 8. dubna v 18 h ve Sboru kněze Ambrože v Hradci Králové. Toto slavnostní setkání, při kterém vyjádříme svou vděčnost Hospodinu, k jehož chvále budou zvony znít, a poprosíme o jeho požehnání a vedení našich dalších kroků, bude doprovázeno malým koncertem Jiřiny Dvořákové na varhany a Radka Rejška na trubku.

Zvony nesou jména dvou významných představitelů české reformace Jana Husa a Jana Amose Komenského a také dva jejich výroky o pravdě. Husovo slovo je známější: „*Také prosím vás, abyste se milovali, dobrých násilím tlačiti nedali a pravdy každému přáli.*“ Komenského výrok o pravdě je známý méně, ale přesně vystihuje jeho přesvědčení: „*Sila*

pravdy vyzbrojená světlem poznání je nepřemožitelná.“ Ta slova jsou nejen živým odkazem těchto osobností dnešku, ale věříme, že na své aktuálnosti nic neztratí ani po dalších stáletích. Vedle tohoto výhledu do budoucnosti však připomenou i něco málo z minulosti tohoto města a kraje, na niž takto pojmenované zvony také navazují.

Se jménem Jana Husa byl spjat starobylý kostelík s dřevěnou zvonici nad Hradcem Králové v místě zvaném „Na Zámečku“. Původní kostelík byl vystavěn r. 1530 hradeckým měšťanem Lukášem Hostovským z Hostovic „ke cti a chvále Pána Boha všemohoucího a památce mistra Jana Husi, mistra Jeronýma z Prahy a jiných věrných Čechů“, jak připomíná i část nápisu na zvonu: „Leta Páně 1583 tento zvon slit jest na poušť ke kostelu sv. Jana Husi ...“, z něhož však slova „sv. Husi“ byla v 17. století vytlučena. Po téměř čtyřech stáletích se tedy jméno Jana Husa vrací na jeden z hradeckých zvonů.

Se jménem Jana Amose Komenského jsou spjata mnohá místa východních Čech, kde pobýval a kde se i loučil s vlastní při svém odchodu do exilu. A právě v této souvislosti je dobré připomenout, že i tyto další dva z největších zvonů plánované zvonohry odlil český zvonář Petr Rudolf Manoušek v nizozemském Astenu, kde po zničení své zbraslavské zvonárny povodní našel útočiště a kde nyní působí. Zvony k nám tedy přicházejí ze země, v níž Jan Amos Komenský skončil svou životní pout' a kde je pochován. Se zvonohrou však samozřejmě ještě zdaleka nejsme u konce. Začali jsme těmi největšími, a tím pádem také nejdražšími zvony. Máme proto dobrou

nadějí, že další menší zvony budou přibývat o něco rychleji, vydrží-li vaše vstřícnost a přidají-li se i další dárčí. Také tyto zvony ponese jména významných osobností našich dějin spjatých s křesťanstvím, a tak svým souzvukem budou i do budoucna připomínat bohatý a pestrý mnohohlas české duchovní tradice. **Dál pokračuje veřejná sbírka na zvonohru, k níž se stále můžete připojit ode-**

sláním svého příspěvku na transparentní účet NO CČSH v Hradci Králové č. 4862517001/5500 (s variabilním symbolem 329), na kterém si pak pomocí internetu můžete sami ověřit, zda vám odeslaná částka dorazila. Dál budou pokračovat i různé benefiční pořady v našem hradeckém sboru a věříme, že k umělcům jako např. Otakar Brousek st., Rudolf Pellar, Alfréd Strejček, Gabriela Filippi,

Jaroslav Tůma či Jaroslav Vodrážka, kteří již svá vystoupení ve prospěch zvonohry věnovali, se přidají i další. Těšíme se proto s vámi všemi u nás v Hradci Králové, kde je kromě jiného stále k vidění i unikátní keramický pohyblivý betlém Františka Juračky, na shledanou!

Štěpán Klásek,
královéhradecký biskup

KAŽDÝ SE MUSÍ ROZHODNOUT SÁM

*Nezhřešil ani on,
ani jeho rodiče.*

Je slepý,

aby se na něm zjevily skutky Boží.

Tohle je základní odpověď na všechny otázky, které se týkají lidského utrpení. Proč Bůh dopouští, že se rodí

postižené děti? Aby se na nich zjevilo Boží milosrdenství. To je paradox, že ano! Ale když si uvědomíme, že je to člověk, kdo tady na zemi má plnit Boží vůli, je všechno jinak. Kdyby neexistovalo zjevné utrpení, nikoho by ani nenapadlo pomáhat. A o to právě jde. Vidím-li utrpení, mám dvě možnosti: vidět jej, nebo dělat, že ho nevidím. Musím se rozhodnout mezi soucitem a cynismem. Boží vůle spočívá právě v tom dovést každého člověka k okamžiku takového rozhodnutí. Duchovně slepí lidé činí ostatním přikopí, protože s nimi necítí žádnou sounáležitost. Slepí lidé myslí černobíle: MY – ONI. Tady jsem já a s ostatními nemám NIC společného. Tohle myšlení je kořenem všeho zla.

Další zásadní chybou je představa Boha jako trestajícího. Ježíš každou svoji větou takovou představu vyvrací. Ježíš vlastně ukazuje, že tvůj „bůh“ je přesně takový, jakého si přeješ mít. To ukazují i dějiny všech náboženství. Představa ani definice Boha, i kdyby ji napsal sám anděl, nemůže být nikdy Bohem samotným. To je důvod, proč Ježíš mluví v podobstvích. Ani on nemůže Boha definovat, zhmotnit, napsat, vysvětlit. Jediné, co může skutečně zjevit, je konat jeho vůli. Naprosto se odevzdat jemu do služby. A to je zjevné jedině tak, že slouží lidem až

do krajnosti. Proto říká kánon, že mimo církev není spásy. To neznamená, že církev je garantem spásy, ale že Bůh je zjevný a zjevný uprostřed společenství, v mezilidských vztazích, v lidských srdcích, které se obracejí jedno k druhému. Toto je principem veškeré solidarity, humanitární pomoci i demokracie. Hodnota lidské osobnosti se dá stanovit pouze poměrem k jiné osobnosti. Člověk sám o sobě a sám pro sebe nemá smysl. Proto je lidská samota tak strašná, pokud nemáme vztah k živému Bohu. Živý Bůh je takový Bůh, který žije mezi námi čili který podporuje sounáležitost a lásku ve společenství.

Proto také Ježíš posílá uzdravené lidi, aby se ukázali ostatním. Otevírá jim dveře – jděte a mluvejte. Prezentujte se, ukažte, co ve vás je, sdílejte se s ostatními. Hrobem každého vztahu i každého manželství je to, že spolu lidé nemluví. Toho uzdraveného slepce farizejové vyhodili z domu, protože mluvil pravdu. Oni si však povýšeně mysleli, že je drzý a že je chce zesměšnit. Byli přesvědčeni o svojí vlastní pravdě. Nepřipomíná vám to něco? Svět je stále stejný i po příchodu Spasitele. Proč? Protože nepřišel svět soudit, nýbrž spasit. Dokonce ani z hlediska svého učení, z hlediska teorie nepřinesl nic zásad-

Dokončení na str. 3

DĚTSKÉ BOHOSLUŽBY V KVASICÍCH

*Ovečkou že Páně jsem,
tím se těším nocí, dnem,
on můj dobrý Pastýř jest,
v bezpečí mne ráčí vést.*

Chcete mít děti ve sboru? Za to, že u nás jsou, vděčíme našemu bratru faráři Mgr. Lubomíru Pliskovi a jeho manželce, kazatelce Mgr. Barboře Pliskové.

Každou první neděli v měsíci slouží dětskou bohoslužbu. Přicházejí ti nejmenší v kočárcích, předškolní i malí školáči s rodiči, prarodiči, příbuznými a hned je nás v kostele plno. Spolu s námi staršími tvoříme pěkné obecnství.

Bohoslužba začíná zpěvem písně a modlitbou: *V novém dni nás, Pane*

Bože, provázej a ochraňuj, dej nám svěžest, dej nám radost, k dobrým skutkům posíluj. Amen.

Potom děti navštíví maňásci - kašpárek, lev, pejsek, kočička, žabka, opička atd. Vyprávějí podobenství „O ztracené ovečce, O velké hostině“ nebo jiný biblický příběh.

Děti se na maňásky těší, odpovídají na jejich otázky. Je úplně přirozené, že se ozývají dětské hlásky, jejich spontánní projevy nikomu nevadí a nikoho neruší.

Po společné večeři Páně se všichni pomodlíme a zazpíváme píseň Má Pán Ježíš, má mě rád. Děti na závěr obdrží malý dárek.

Je dojemné, když po bohoslužbě u čaje s výbornou bábovkou, kterou vždy ochotně někdo upeče, si ještě děti povídají o tom, co prožily, a těší se na další setkání.

Naše závěrečné slovo zní - děkujeme.

Rada starších Kvasice

Lékař vypráví

Bylo půl deváté, pracovní dopoledne už v plném proudu, když dorazil postarší pán, osmdesátník, k odstranění stehů z prstu. Řekl, že spěchá, že má už na devět něco dalšího domluveno. Viděl jsem, jak je nervózní, a řekl mu, aby si sedl; věděl jsem, že se na něj sotva kdo podívá dřív než za hodinu. Díval se však pořád na hodinky a já zrovna neměl pacienta, tak jsem se rozhodl se na jeho ránu podívat. Zjistil jsem, že je dobře zhojena, proto jsem si promluvil s jedním lékařem a obstaral si vše potřebné k odstranění stehů a převázání rány.

Zatímco jsem byl takto zaměstnán, zeptal jsem se jej, spěchá-li snad tolik kvůli další návštěvě u jiného lékaře. Odvětil, že nikoliv, že potřebuje jít do sanatoria, aby posnídal se svou ženou.

Tak jsem se zeptal na její zdraví. Řekl, že tam už nějakou dobu je a že má Alzheimeru.

A jak jsme tak povídali, otázal jsem se, vyvedlo-li by ji z rovnováhy, kdyby přišel trochu později.

Opáčil, že jeho žena už dlouho neví, kdo je a jeho že už pět let nepoznává. To mne překvapilo a ptám se: A vy tam přesto docházíte každé ráno, i když ona neví, kdo jste?

Usmál se, poklepal mi na ruku a pravil: Ona mne nepoznává, ale já pořád vím, kdo je ona!

Musel jsem zdržet slzy, když odcházel. Na ruce jsem měl husí kůži a pomyslel jsem si: Tak takovou lásku bych chtěl v životě mít.

Opravdová láska není tělesná ani romantická. Skutečná láska spočívá v přijímání všeho, co je, bylo, bude a nebude. Nejšťastnější lidé nemusí zrovna mít to nejlepší ze všeho, oni si udělají to nejlepší z toho, co mají.

V životě nejde o to, jak přežít bouři, nýbrž jak tančit v dešti. Všichni stárneme; už zítra může dojít na vás. Užívejte si už nyní života naplno.

Má omezenou dobu platnosti.

(JaS)

Z kazatelského plánu

4. NEDĚLE POSTNÍ

Radujte se s dcerou jeruzalémskou a jásejte nad ní všichni, kdo ji milujete! Veselte se s ní, veselte, všichni, kdo jste nad ní truchlívali. Budete sít do sytosti potěšení z jejích prsů.

IZAJÁŠ 66,10-11

První čtení z Písma: 1. Samuelova 16,1-13

Tužby:

2. Aby nás osvěcovalo světlo Kristovy milosti, modleme se k Hospodinu.
3. Abychom zůstávali věrni pravdě Boží, modleme se k Hospodinu.

Modlitba před čtením ze sv. Písem:

Nebeský Otče, tvůj milovaný Syn sestoupil shůry, aby se stal pravým životodárným chlebem. Dávej nám ten živý chléb stále. Osviť nás, Bože, svým svatým Duchem, ať slyšíme slova Ježíše Krista, našeho Pána. Amen.

Druhé čtení z Písma: Efezským 5,8-14

Evangelium: Jan 9,1-41

Verš k obětování: Žalm 135,3,6

Verš k požehnání: Jan 9,11

Modlitba k požehnání:

Prosíme tě, milosrdný Bože, ať s upřímnou zbožností a věřícím srdcem stále smíme přijímat svaté dary chleba a kalicha k naší spáse. Ve jménu Ježíše Krista, našeho Pána. Amen.

Vhodné písně: 43, 51, 87, 180

Z NOVOZÁKONNÍCH VÝKLADŮ - Zjevení Janovo 2 Listy sedmi církvím

Pokračování z minulého čísla

Zákonem jeho existence byla vlastně proměnlivost. Tyto okolnosti měly přirozeně vliv na obyvatelstvo a dokonce i na církev. Poselství Apokalypsy předpokládá proměňující se společnost, jejíž členové jsou nestálí a nejistí. Město bylo slavné obrovským chrámem Artemidy (Diany), na který bylo vynaloženo velké bohatství a který byl jedním ze sedmi divů světa. Chrám choval jako posvátnou věc velkolepý obraz bohyně s mnoha prsy, o kterém pověst vyprávěla, že spadl z nebe. Jedním z hlavních řemesel byla výroba malých stříbrných napodobenin chrámu Diany, která měla odbyt po celé Malé Asii. Efez byl také centrem studia umění magie a byl proslulý po celém světě pro své talismany, zaklínací formule a magické knihy a čary, za které se platily obrovské sumy peněz.

Když apoštol Pavel v tomto městě kázal, byla jeho slova provázena takovými znameními, že to na místní lidi muselo působit velmi přitažlivě. Dokonce šátky a zástěry, kterých se dotkl, měly zázračnou moc. Efezští nad těmito divy žasli. Uvědomovali si, že

tu je nadpřirozená moc daleko větší než jejich magie, a ti, kdo přijali evangelium, spálili přede všemi své knihy kouzel a magie (Sk 19,12).

Při své první návštěvě našel Pavel v synagoze ochotné ucho k naslouchání u Židů, kteří byli potom vyučováni Appollonem, Aqilou a Priscillou (Sk 18,18-28). Ale při druhé návštěvě ho opozice vyhnala ze synagogy a on po dva roky kázal s velkým požehnaním denně ve škole Tyrannově Židům a Řekům (Sk 19). Nakonec odešel do Makedonie po bouři, kterou vyvolal zlatník Demetrios a další stoupenci Diany.

Jednou z nejdojemnějších událostí v životě apoštolově bylo jeho loučení s efezskými staršími, kteří se s ním setkali na schůzce v Milétu; byli velmi zarmoucení, když si uvědomili, že už ho nikdy neuvidí (Sk 20,17-38).

Z epištoly Efezským je zřejmé, že jednou z hlavních charakteristik mladých křesťanů byla jejich láska ke Kristu a láska vzájemná.

Naproti tomu obraz, který kreslí 2. kapitola Zjevení, ukazuje církev, ve které se už láska ztratila a nadšení vyprchalo. Situace této místní církve byla

jen odrazem obecného stavu celé církve na konci apoštolského období nebo v době těsně po apoštolech.

LIST DO EFEZU

V každém ze sedmi listů je sdělení adresováno andělu církve, tj. duchovní personifikaci církve. Dál, v každém ze sedmi listů je Kristus představován jinak, ale srovnání s plným popisem jeho slávy ve Zj 1 naznačuje, že pro každou církev jsou vybrány takové charakteristiky, které mají svůj zvláštní význam pro tu kterou církev. To zřejmě není náhoda, ale uvážený záměr.

Efezu se Kristus představuje jako ten, „který drží sedm hvězd ve své pravici, který se prochází mezi sedmi zlatými svícny“.

Frederick A. Tatford:
Prophecy's Last Word,
An Exposition of the Revelation,
Pickering and English Ltd.
London, 1. vyd. 1947,
paperback 1969,
reprint 1970 a 1971
Zkrácený překlad:
Jiřina Kubíková

Pokračování příště

Nad Písmem

PRO OČI NEVIDÍME

J 9,1-41

Co svět světem stojí, přesněji, co člověk na světě stojí, zkoumá jej. Od stvoření až podnes se stále snažíme všechno, co jde, prozkoumat, prohlédnout, poznat. K přízvisku člověk rozumný, kterým jsme se označili, by se dalo přidat i člověk šmejdivý.

Už proto, že jsme svou přítomností poctili všechna možná i nemožná dostupná místa na planetě i mimo ni. Kam nebylo možné se dostat fyzicky, tam jsme nastrojili kamery, ručové mikrofony a další techniku, abychom ukojili zvědavost po tom, co tam asi je a jak to tam vypadá. Pravda, vědecké poznatky tohoto druhu jsou v mnohém důležité, otázka ale je, zda ještě jde o zdravou zvědavost nebo již jen o zvědavost, a také, co do budoucna ještě budeme chtít prošmejdit.

Víme, jak to vypadá pod mořem, podívali jsme se do děr hrabošů, nakoukli do ptačích hnízd, jsme i v kosmu, byli jsme i na Měsíci, máme namířené teleskopy do hlubokého vesmíru. Abych nezapomněl, někteří z nás dávali druhým nahlédnout do svého intimního soukromí, když se nechávali točit jako ty myši ve vile. Krom toho rádi detailně zkoumáme jiné živočišné druhy. Sami sebe ale zkoumáme jen povrchně. Fyziologicky detailně, povrchně ve vztahu ke Stvořiteli. Pavlovi výzvu: Zkoumejte, co se líbí Pánu, většina lidí přelýká nebo zcela ignoruje. Proč to také zkoumat, když místo toho můžeme dělat jednodušší věci - např. zjišťovat, jak si nově vyvolené myši vyměňují manželky, jak vaří, jak hledají tátu a mámu. To je snazší než se zaměřit na své vlastní nedostatky a problémy, které život přináší. Ty je lepší nevidět a zaměřit se na ty druhé, kteří se nám sami naservírují až do obýváku. V tomhle se dost podobáme těm různým hrabošům a hlodavcům.

Jsmo zavrtáni ve svých norách, kde pomalinku slepneme.

Při častém vysedávání doma u televize a počítače, při sledování nepřebírného množství hlupáků, se nám v dobrovolné domácí izolaci ztrácí pestrost a vůně běžného života z dohledu. Místo toho, abychom zbystřili zrak k vidění věci podstatných, nasazujeme si M3D brýle k vidění toho, co vidět chceme. Zahledení do záře plazmové obrazovky s dokonalým rozlišením jsme téměř oslepli. Ne kvůli záři samotné, ale pro pohodlnost a nezájem. Nechce se nám sledovat důležité dění kolem nás už ani v té televizi, nechce se nám přemýšlet o tom, co je dobré a prospěšné pro nás samé a druhé lidi. A že by se nám ke všemu chtělo zkoumat, co se líbí Pánu?! Prosim vás... Tohle je náš největší hřích. Samolibá přesvědčenost, že tak, jak to je, to je v naprostém pořádku. Namísto toho, abychom alespoň trochu myšleli, se uklidňujeme myšlenkou, že jsme jinak hodní, nikomu nic špatného neděláme, dokonce umíme soucítit i s druhými, které ani osobně neznáme. Vždyť' pláceme se Šeherezádou nad jejím nemocným chlapcem, tak kde je problém? Problém je právě v tom, že nám tohle k životu stačí. Lépe; nechali jsme se Lhářem přesvědčit, že nám to stačí a víc nic moc nepotřebujeme. Lhář z nás, s naší pomocí, udělal slepé krtky s plnou spíží, kterým životadárné světlo vůbec nechybí. Jak dlouho tahle situace ještě může trvat? Jak dlouho nás v téhle letargii nepřítel světla ještě udrží? Chce se mi říci: Snad rok, maximálně dva. Ale kdo ví? Hlavně, aby to netrvalo moc dlouho a my za tu dobu neztratili čas, který na regeneraci vnitřního zraku ještě máme. Člověk nebyl na svět vyslán proto, aby žil ve

tmě, ale aby i v bolavém světě viděl záři nebeskou. Aby viděl nádhru kolem sebe, aby byl schopen pohlédnout do sebe a dovedl se nad sebou zamyslet.

Jestliže kdokoliv z lidí zjistí, že se mu ztrácí zrak nebo že dokonce oslepl natolik, že do svého nitra skoro nedohlédne, nemusí zoufat. V té chvíli stačí jen prosebně pozdvihnout poloslepé oči k Bohu a světit se do jeho péče. On už jen pro tuhle skutečnost vyléčí dotyčným všechny smysly, aby mu jimi byl co nejvíce na blízku. To proto, že ten, kdo je schopen přiznat se ke své slepotě, již nepodléhá hříchu, ale dochází slitování a uzdravení. Tak se nenechme nadále oslepotovat falešným blyštěním pouťových tretek, které nemají žádnou hodnotu, ale hledíme světlo Boží, které přetrvává. Až jej nalezneme, začneme dění kolem sebe i v sobě samých vidět jinak a přeje nás chuť šmejdit a strkat nos do věcí, které toho nejsou hodny.

Tomáš Altman

Nebeský Otče,
posiluj naši slabou vůli
hledět na to,
na co hledět máme, a
odvracej náš zrak od věcí,
které nás chtějí oslepit
a otupit naše smysly,
které se mají poutat
k tobě.
A když přece pohlédneme
na to,
co nám škodí,
nezatracuj nás,
ale bud' nám milostiv.
Amen

KAŽDÝ SE MUSÍ ROZHODNOUT SÁM

Dokončení ze str. 1
ně nového. Mnohé jeho teze známe i z učení Buddhova nebo Lao'ce. Co však je zásadní, je jeho obět'. Transparentní a dobrovolná smrt na kříži je vykříčenkem za životem člověka, který hlásal soucit. Říkal: rozhodněte se, dokud je čas. Světlo nebo tma. Kdo chce být ve světle, musí pochopit, co světlo znamená – musí projít tmou. To je nejhlubší symbolika příběhu se slepcem. Boží soud, Boží trest spočívá jen v tom, co si ty sám o sobě myslíš. Bud' máš pokoru (soucit), nebo ji nemáš. Kde je tvůj poklad, tam bude i tvé srdce, říká Pán. Ten, kdo si myslí, že vidí (kdo si myslí, že ví, že má poznání, že snědl všechnu moudrost), ten už nemůže dostat žádný dar čili nemůže mu být vrácen zrak, protože už být více obdarován, protože se tomu svým postojem brání. Sám se odsoudil. Ale ten, kdo si zcela skromně přizná, že

nevidí, že nemá poznání (vím, že nic nevím, řekl Sokrates, nejmoudřejší řecký filosof), ten má jedinečnou šanci být obdarován, protože sám hledá. Tako-vý člověk má naději. Z toho důvodu říká Ježíš vzpurným farizejům: Kdy-byste byli slepí, hřích byste neměli. Vy však říkáte – vidíme. A tak zůstáváte v hříchu. Aramejský výraz pro hřích – chataha – znamená to, co postrádá cíl, upadnutí v omyl, ne-úspěch, chybu. Takže pokora, touha po spravedlnosti a soucit jsou způsoby, jak neupadnout v omyl, jak nalézt cestu s dobrým koncem. To, jakou cestou jdeš, způsob, jakým se chováš k ostatním, ovlivní to, kam nakonec dojdeš. Musíme konat skutky toho, který Ježíše poslal, dokud je den. To jsou varovná slova našeho Pána. Nebojme se jich, nechce po nás nic, čeho bychom nebyli schopni. Pro začátek stačí pár úsměvů, pochopení, trocha

snahy porozumět druhému. Malá proměna životního cíle. Od pradávna se lidé zaobírají tím, že mění svět ke svému obrazu. Jak to v praxi vypadá, vidíme sami. Kradě se, stílí se, lže se a podvádí se. Svět je temný a prázdňný jako pohled slepce. Ale z bahna, po kterém šlapeme, Ježíš vytváří tajemnou medicínu – smíchává jej s obsahem svých úst, obrazně se slinami, se svou zvěstí o Boží milosti. A společně s vodou z posvátného rybníka přichází prohlédnutí. Světlo proniká do nemocných očí. Představte si hluboko v sobě tento proces, jak probíhá ve vás. Možná vás to přiměje k tomu, abyste lépe využívali svých vlastních očí, které zatím vidí jen to, co vidět chtějí.

Pane Ježíši, učíš nás vnírně slepými, abychom viděli to, co vidíš ty. Amen

Tomáš Procházka

V neděli 20. března bylo při bohoslužbách v Bratislavě rozdáno 56 knih Slovo a obraz a současně těchto 56 knih bratr farář Mgr. Lumír Čmerda podepsal. Při kázání, kterým nám posloužil, nám podtrhl, že Bůh si nevolí svaté, ale normální lidi tohoto světa, kteří zvěstují evangelium. Dále podepsal dalších 75 knih svých kázání, které si věřící náboženské obce Bratislava rozebrali a čtou si v nich. Je to úžasná evangelizace, která pomáhá lidem v každodenním životě. Za to mu z celého srdce děkujeme.

Jan Hradil, slovenský biskup

O MÁLO ZNÁMÉM HUSITOVÍ

2

Dokončení z minulého čísla
S úlevou proto byla přijata nabídka k jednání, v němž se zvláště angažovala Staroměstská radnice, jež nakonec vyústilo v příměří uzavřené mezi prozatímní vládou, reprezentovanou královnou vdovou Žofií, a purkmistry a konšely Starého i Nového Města pražského.

Společným zápisem z 13. listopadu byl stvrzen klid zbraní pod vysokou pokoutou až do svátku sv. Jiří následujícího roku. Královna se sice zavázala, že bude v království dle možností hájit Boží zákon a bránit svobodu přijímání pod obojí způsobou, ovšem její kompetence byly jen dočasné a vše tak bylo v podstatě jen stěžejním příslibem, kterým se navíc katoličtí úmluvci nemínili řídit.

Příměří se ostatně vztahovalo jen na pražské souměstí a venkovánům, kteří roztrpčeně pochopili, že Praha nebude jejich Jeruzalémem, umožňovalo pouze volný odchod z jeho hradeb.

Snad v té době již také zaznívají výzvy mistra Jana Jičina k pražským ženám, aby odešly z bezbožného města tam, kam víra přikazuje.

Opuštěn a jen se svými věrnými zůstává naopak v hříšném Babylonu Jan Želivský.

K nejpočetnější výpravě odcházející z Prahy do Plzně a dalších západočeských husitských měst se připojila i část ústeckých husitů a jejich kazatelů. Přidali se k ní i bojem osvědčení válečníci Jan Žizka z Trocnova, bratři Chval a Kuneš z Machovic, Valkoun z Adlaru a Mikuláš z Husi, který potom s částí poutníků osadil Zelenou horu nad Pomukem a přezval ji na horu Olivetskou.

Koncem roku 1419 se tak západočeská Plzeň v čele s Břeňkem Švihovským a knězem Václavem Korandou stala jedním z center venkovského husitství, zatímco v jižních Čechách plnil tuto úlohu Pisek, působiště Mikuláše z Pelhřimova. Byl to právě pozdější tábořský biskup Mikuláš, který se spolu s Václavem Korandou obrátil na univer-

zitní mistry Jakoubka ze Stříbra a Křišťana z Prachatic s žádostí o stanovisko ve věci povolenosti války, zda je dovoleno hájit Boží pravdu mečem, na což bylo odpovězeno kladně.

Stejně tak bylo schváleno i právo lidu přistoupit za určitých okolností k boji, jestliže toho zanedbávají páni.

Podobné myšlenky o legitimitě „tělesného boje“ na obranu Kristova evangelia trápily i Břeňka Švihovského, který adresoval univerzitě podobné otázky.

Na ně odpověděli univerzitní mistři dne 17. února 1420 ve smyslu, že vést spravedlivou válku na obranu evangelické pravdy je přípustné, stejně jako shromažďování jejích hajitelů.

Jak rozdílné jsou úvahy pana Břeňka od chování mnohých stoupenců kalicha z řad urozené šlechty, kteří svou službu Kristovu zákonu spatřovali především v záboru klášterních majetků, i bohatých staroměstských kališníků ohánějících se vírou, pro něž obchodní zisky a shromažďování majetku byly „až na prvním místě“.

Husitská obec v Plzni si na svoji obranu zorganizovala malé stálé vojsko, neboť se záhy ocitla v sevření ozbrojenců landfrýdu okolních katolických pánů. S postupem času se zhoršovalo i soužití ve městě, neboť pro většinu měšťanů, ať kališníků nebo katolíků, se již stala přítomnost radikálních stoupenců duchovní očistnou obtížnou. Když pak nebyly naplněny eschatologické vize Kristova příchodu předpovědaného na masopustní dny v polovině února 1420, přibývalo srážek přímo uvnitř městských hradeb.

Radostné zprávy o úspěšném převratu v Sezimově Ústí a založení nového svobodného města pak způsobily, že ústečtí husité pak již neměli jiného cíle než nově vzniklou obec hory Tábor a pod velením Chvala z Machovic vyrazili vstříc svým bratřím. Po jejich odchodu, který výrazně oslabil reálné mož-

nosti nadále udržet nepřítelem svíranou Plzeň jako středisko husitství, šlo jen o to, vyjednat čestné východisko a pokusit se následovat Ústecké na Tábor.

S pomocí pražských prostředníků byla s královskou stranou sjednána úmluva umožňující svobodný odchod plzeňských táboritů a zachování práv pro zbylé stoupence kalicha ve městě. A tak nad ránem 23. března roku 1420 opouští Plzeň, jež měla být „Sluncem osvětlujícím Kristův příchod“, skrovný houfec Božích bojovníků čítající na čtyři sta osob včetně žen. Pouhých dvanact vozů a devět jezdeckých koní nedávalo panu Břeňkovi Švihovskému i jeho druhům Janu Valkounovi z Adlaru a Janu Žizkovi žádnou šanci probojovat se až do Tábora, pokud druhá strana nedodrží úmluvu.

Tom, co následovalo 25. března u Sudoměře, je obecně známo jako velká porážka „železných pánů“ včetně legend o rytířích zamotaných do rouch tábořských žen v bahně vypuštěného rybníka.

Vítězství však bylo draze vykoupeno, neboť jak píše husitský kronikář, „mnozí z obou stran padli a mnozí byli zraněni a mezi nimi byl pan Břeňek v čele bitevního šiku zabit“. Smrti Břeňka Švihovského z Dolan želeli všichni, kdo ho znali, protože jeho oddanost Kristovu zákonu, statečnost a spravedlnost byly vzorem ostatním.

Nepochybně to byl výjimečný člověk přesahující svými postoji a jednáním své současníky, neboť mnozí na něj později vzpomínali jako na svého svatého.

Ostatně v pozdějším spise Život kněží tábořských, jehož autorem je univerzitní mistr Jan Příbram, je psáno: „Item že v tom věku již velmi brzo uzmáme pana Břeňka z mrtvých vstalého i mistra Jana Husi, i jiné naše známé zmrlé volené božie, a budeme s nimi hodovati až do dne súdného.“

Jindřich Kejř

Z DOPISŮ ČTENÁŘŮ

Vážená redakce, milé sestry a bratři,

chci reagovat na články o ekumeně bratra patriarchy Tomáše Butty, sestry biskupky Jany Šilerové a články bratra Filipa Štojdla a sestry Ivany Macháčkové z ČZ č. 7 a č. 8 2011.

Souhlasím s tím, že oficiální ekumenické akce organizované shora jsou potřebné, ale zároveň soudím, že skutečná jednota se tvoří zdola. Setkávám se už řadu let s křesťany z nejrůznějších církví počínaje římskými katolíky přes metodisty, českobratrské evangelíky, adventisty, bratry a sestry z křesťanských společenství atd. Poznala jsem tak řadu krásných bratří a sester a mohla jsem prožít úžasné chvíle skutečné jednoty Božího lidu při společných modlitbách či četbě Božího slova. Jsem vděčna za vše, co jsem skrze tyto bratry a sestry mohla sama přijmout při nejrůznějších příležitostech. Ať už to byla mezidenominální modlitební setkání nebo různé křesťanské semináře a konference. V současné době například právě skončil v římskokatolické farnosti u sv. Václava v Praze-Vršovicích vynikající seminář o modlitbě, kde měla přednášky sestra Kateřina Lachmanová (římská katolíčka), Vojtěch Kodet (karmelitán), ale i bratr pastor Karel Řežábek z Křesťanského společenství Plzeň. Byla to velice přínosná setkání pro každého křesťana.

Podobně přínosné pro mne bylo, když jsem o letošních jarních prázdninách mohla být přítomna na biblické hodině u bratra Zdeňka Eberleho u metodistů v Plzni. Bratr rozebíral pasáže ze Skutků apoštolských z 15. a 16. kapitoly. Na jeruzalémském jednání došlo ke shodě bratrů o tom, že není nutné, aby se křesťané z pohanů dávali obřezat. Pavel byl pevným zastáncem této zásady. Víra v Ježíše Krista je dostačující ke spasení. Po sněmu v Jeruzalémě bratři vyšli na cesty po jednotlivých sborech a předávali tam toto usnesení. A apoštol Pavel najednou na této cestě dává, proti všemu očekávání, obřezat učedníka Timotea. Udělá toto vstřícné gesto, které má učinit Timotea lépe přijatelným pro křesťany ze Židů. Pavel vynášal spasení pouhou milostí, ale zároveň byl vstřícný a ochotný ke kompromisům, bylo-li to ku prospěchu šíření evangelia a k zachování jednoty v církvi. O Pavlově otevřenosti čteme také v 1 K 9,19-22 v oddíle nadepsaném Apoštolův příklad svobody.

My, dnešní křesťané, máme někdy hodně daleko do oné vstřícnosti a svobody apoštola Pavla. Ale přesto se s ní setkávám. Je mnoho zbytečných a nepodstatných překážek mezi křesťany. Jsou jistě i věci důležité a bolestné, jako možnost slavení společné večeře Páně. Ale vyhlížím i v této věci velikou Boží milost a sjednocení křesťanů v naší zemi. Víme, že tato věc trápí i mnohé římské katolíky. Věřím, že Bůh si přeje jednotu křesťanů. Ne snad nějakou institucionální jednotu, ale skutečnou jednotu našich srdcí. Dle mých zkušeností ti křesťané, kteří mají skutečně blízko ke Kristu, k jeho srdci, mají také velice blízko k sobě navzájem nezávisle na církevní příslušnosti. Boží láska boří hradby a staví mosty. Na druhé straně si přiznejme, že se i my ve své církvi setkáváme s lidmi, kteří si pěstují jen jakousi formální zbožnost a přítom na

Dokončení na str. 4

ZPRÁVY

Moravské pašije v Brně

O.s. Verbum et musica pořádá Moravské pašije – Teatr Vítí Marčíka. 6. dubna v 19 h ve Sboru Páně (Vážného 6). Víť Marčík navazuje na hlubokou tradici pašijových her, které se hrávaly v kostelech. Vážné téma zprostředkovává komediant, který u všeho byl, vše viděl a díky jeho vyprávění je i divák vtažen do tohoto příběhu. Zveme všechny přátele dobrého a nevšedního divadelního umění. Vstupenky je možno si rezervovat na tel.: 776 032 149.

(red)

Slavnosti v Hradci

Zveme na koncert pěveckých sborů Gybon a Vokální harmonie ve Sboru kněze Ambrože v Hradci Králové (Ambrožova 729), který se uskuteční 3. dubna v 18 hodin. 8. dubna v 18 hodin se v tomto sboru setkáme při slavnostním uvedení nových zvonů, za účasti primátora města Z. Finka, hejtmana L. France a bratra patriarchy T. Butty. Návštěvníci si vyslechnou malý koncert J. Dvořákové na varhany a R. Rejška na trubku.

(red)

Večer čínské poezie

Literárně dramatický klub Dialog na cestě při náboženské obci Karlín pořádá VEČER ČÍNSKÉ POEZIE. Budeme číst básně svých oblíbených čínských básníků. Mohou se zúčastnit všichni zájemci, i nečleno-

vé, a to i pasivně. Patříte-li i vy k obdivovatelům čínské poezie, jste srdečně zváni.

Tematické večery věnované poezii některé země se nám osvědčily a budeme je pořádát i v budoucnu.

Večer se koná 5. dubna v 18 hodin v karlínském sboru, Vítkova 13. (Metro Florenc, tramvaje 8 či 24)

(on)

Divadlo MANA

Vršovické divadlo MANA, nízkoprahové centrum aktivit a Husův sbor Vršovice (Moskevská 34/967) vás zvou 5. dubna v 19 hodin na Básnický a literární večer Miroslava Matouše. Představení nově doplněných vzpomínkových memoárů Putování rosou i prachem. Vstup volný.

8. dubna v 19 hodin uvede divadelní studio představení Cestou přímou – spirituál a gospel, písně o svobodě. Zpívá chrámový sbor Dreif (Švýcarsko). Písně amerických černochů v originální úpravě s prvky jazzu zazní v komorním pásmu hudby a slova. Komponovaným večerem provází David Frýdl a Jiřina Hůlková.

Vstup volný.

Recervace vstupenek na e-mailu: divadlo@divadlomana.cz, nebo SMS objednávkou na čísle 774 941 946 či osobně v úředních hodinách fami kanceláře.

(red)

Křesťanský tábor

Zveme děti od 6 do 14 let na letní křesťanský pobyt ve Vápenné v Jeseníkách.

Termín: 6. – 13. srpna, cena 1500 Kč. Operace Sladké pomeranče.

Bližší informace naleznete na stránkách www.cesh-pv.cz. Další kontakt: Vápenná 11, Ivana Krejčí, farní úřad ČČSH, Demelova 1, 796 01 Prostějov, email: hendy.iv@gmail.com.

Ivana Krejčí

Klub Zacheus uvádí

Program klubu pro volný čas Zacheus v Jihlavě:

* 12. dubna 18 h - Jak dřevo maluje.

Jan Michálek - vernisáž výstavy fotografií. Výstava potrvá do 27. května.

* 15. dubna v 18 h - Zpěvy páteční.

Nácvik zpěváckého spolku

* 16. dubna v 18 h - Sobotní zpěvy páteční

* 19. dubna v 18 h - Pesach - židovské velikonoce. Přednáška F. Tichého

* 21. dubna v 18 h - Poslední večere.

Zelený čtvrtek

* 22. dubna v 18 h - Pašijové čtení se zpěvy. Velký Pátek

Stálé akce:

* každý čtvrtek v 17 h - Hodinka nad Bibli

Adresa: (Komenského 20, Jihlava,

e-mail: frantisektichy@email.cz,

tel.: 736 265 817).

(red)

Lahodná vteřina

5. dubna v 17 hodin se v Husově sboru ve Slavkově u Brna (Jiráskova 959) uskuteční recitál - autorské čtení Stanislava Kubína. Bude číst ze své poezie a esejů. Komponovaný pořad slova a hudby.

(red)

Koncerty u sv. Mikuláše

* 4. 4. - 20 hodin

Händel, Orff, Gershwin, Bizet

Prague Brass Ensemble

* 5. 4. - 17 hodin

Bach, Händel, Purcell

M. Pšenička - varhany,

Z. Šedivý - trubka,

J. Šedivý - trubka

* 6. 4. - 17 hodin

Bach, Mozart, Dvořák

J. Jonášová - soprán,

B. Rabas - varhany

* 7. 4. - 17 hodin

Vranický, Mozart

České smyčcové trio

* 8. 4. - 17 hodin

Bach, Telemann, Händel

M. Šestáková - varhany,

V. Kozderka - trubka

* 8. 4. - 20 hodin

Bach, Vivaldi, Franck

Consortium Pragense Orchestra,

Y. Škvárová - mezzosoprán,

M. Laštovka - trubka

* 9. 4. - 14 hodin

Benefiční koncert

Greshams School

* 9. 4. - 17 hodin

Händel, Beethoven, Bach

J. Popelka - varhany,

V. Frank - viola

* 9. 4. - 20 hodin

Bach, Vivaldi, Franck

Consortium Pragense Orchestra,

Y. Škvárová - mezzosoprán,

M. Laštovka - trubka

* 10. 4. - 17 hodin

Mozart, Beethoven, Bizet

PRAGUE WIND QUINTET

10. 4. - 20 hodin

Mozart, Bach, Vivaldi,

Prague String Orchestra,

V. Vlha - hoboj,

A. Vondráčková - housle

PRO DĚTI A MLÁDEŽ

Uzdravení slepého

V	S	Ě	Ř	K	A	N	I	L	S	Í
M	O	J	Ž	Í	Š	T	C	N	Y	S
E	U	Č	I	N	I	T	Í	V	O	Í
E	S	Z	I	B	Ý	S	N	U	H	N
Č	E	Y	D	Y	P	P	D	N	Ř	E
I	D	N	A	R	O	Z	E	N	Í	M
D	É	A	O	T	A	Č	Č	L	CH	N
O	L	R	Á	O	V	V	U	Ě	S	Z
R	O	L	K	J	E	Z	I	R	A	F
K	B	A	T	O	B	O	S	L	A	?

BLÁTO	OČI	SLINA	UČEDNÍCI
FARIZEJ	PROROK	SOBOTA	UČINIT
HŘÍCH	RODIČE	SOUD	UZDRAVIL
MOJŽÍŠ	RYBNÍK	SOUSEDÉ	ZNAMENÍ
NAROZENÍ	SLEPÝ	SYN	

(Řešení z minulého čísla: Kdo pije vodu živou, nebude žíznit navěky.)

Jana Krajčířiková

Roční předplatné na rok 2011 činí 364 Kč.
Číslo účtu: 43-3856220207/0100

Český zápas

MK ČR E 127 ISSN 0323-1321

Týdeník Církve československé husitské

Vydává Ústřední rada Církve československé husitské, Wuchterlova 5, 166 26 Praha 6

Šéfredaktorka: Dr. Helena Bastlová, redakce: Mgr. Jana Krajčířiková, dr. Klára Břeňová, Mgr. Ervín Kukuczka, Petra Štěpánová, tel.: 220398107, mail: cesky.zapas@csh.cz

Tisk: Grafotechna, Distribuce: A.L.L. production s.r.o., F. V. Veselého 15, 190 00 Praha 9

Z EKUMENY

VATIKÁN CHVÁLÍ NOVÝ FILM O EXORCISMU

List Osservatore Romano přinesl příznivou recenzi filmu The Rite s Anthony Hopkinsem v hlavní roli. Film je věnován exorcismu: téma je pojato diferencovaně, postava kněze pozitivně. Celkově je film „slušný a respektující“, píše list. Recenze připomíná, že od 28. března proběhne na římské univerzitě Opus Dei týdenní studijní kongres právě na téma exorcismu. Kongres zaštiťuje Kongregace pro posvátnou bohoslužbu a Kongregace pro klérus.

Res Claritatis

NEJVYŠŠÍ SOUD V BRITÁNII POTVRDIL ZÁKAZ SVĚŘENÍ DÍTĚTE KŘESŤANSKÝM MANŽELŮM

Deník L'Osservatore Romano přinesl zprávu o tom, že Nejvyšší soud ve Velké Británii vydal soudní rozhodnutí, na jehož základě bylo potvrzeno odmítnutí svěření dětí do pěstounské péče křesťanské rodině, manželům Owenovi a Eunice Johnsonovým. Důvodem zamítnutí náhradní péče o děti bez rodiny byly morální principy, které manželé zastávají, a sice konkrétně osobní mínění v oblasti sexuální výchovy a problematiky homosexuálního životního stylu.

V rozhodnutí se uvádí, že morální principy založené na náboženském přesvědčení jsou "nebezpečné" pro výchovu dětí, protože "vyjadřují názory, které jsou proti homosexualitě, čímž porušují normu britského, v roce 2010 přijatého antidiskriminačního zákona." Zákon mimo jiné předpokládá i umožnění adopce dětí homosexuálními páry.

Podle Nejvyššího soudu nebylo toto rozhodnutí vyneseno na základě náboženského vyznání rodičů, ale kvůli tomu, že "základem zákona a našeho způsobu života je požadavek garance rovnoprávnosti pro každou lidskou osobu". Zákony, které chrání před diskriminací na základě sexuální orientace, jsou svým významem výše než náboženské vyznání jednotlivce, tvrdí závěrečná zpráva soudu.

Proti tomuto rozhodnutí se postavily křesťanské agentury, Konference biskupů Anglie a osobně též canterburský biskup Rowan Williams, který v otevřeném dopise uvádí, že vláda, která chce garantovat principy tolerance, nemůže v kontroverzních morálních otázkách rozhodovat pouze na základě jednoho zákona. Existují totiž další zákonné normy, které berou v úvahu náboženské přesvědčení v oblasti medicíny a výhradu svědomí.

Manželé Owen a Eunice Johnsonovi měli už v minulosti v krátkodobé pěstounské péči více než 15 dětí s psychologickými problémy. Po vynesení rozsudku manželé řekli, že křesťanská víra je už ze své první podstaty první, která odmítá jakoukoliv diskriminaci: "Chtěli jsme poskytnout lásku a domov dětem bez rozdílu, dětem, které to nejvíce potřebují. Nesouhlasíme s tím, že naše křesťanské morální principy jsou nebezpečím. Být křesťanem neznamená nebezpečí, které je v rozporu se zákony, a nemělo by být posuzováno jako překážka při výchově a vzdělávání dětí."

Res Claritatis

Z DOPISŮ ČTENÁŘŮ

Dokončení ze str. 3

jejich životě, na jejich slovech a jednání vidíme zlobu, závist, neodpuštění, pomlouvání, nečistotu atd.

Lidé v naší zemi, některé křesťany nevyjímaje, někdy velice snadno vynášejí jednoznačné soudy o někom či o něčem, koho nebo co ani pořádně neznají. Doufám, že my se nechceme zuby nehty držet jakési negativní „tradicí“ neustálého vymezování se vůči druhým křesťanům.

Kristus je přece jeden, nerozdělen. Neměli bychom si „sedět na husitství“ a nadávat tu na katolíky, tu na evangelikály. Naší skálou je přece Kristus, na něm máme stavět svůj život. Pro všechny křesťany u nás bude dobré, když zameteme nejprve sami před svými vlastními prahy a když vylezeme ze svých vysezených církevních hnízdeček. Historie křesťanství v naší zemi je plna bolavých míst a potřebujeme pokání, vzájemné odpuštění a smíření. A protože pevně věřím v Boží milosrdenství a věrnost, očekávám sjednocení Božího lidu v této zemi a společnou evangelizaci českého národa. A těším se na to.

P. S. Někdy jsem možná hodně kritická ke své vlastní církvi. Je-li tomu tak, pak je to proto, že mi na ní záleží. Mám ji ráda, i když už jsem někdy také měla pocit, že by bylo nejlépe utéct. Zklamání bolí. Lidé (i křesťané) jsou různé, zvláště některé, jak říká klasik. Jsou i tací, kteří církev zneužívají pro svůj prospěch. Ale jsem šťastná, že i v mé církvi je řada úžasných bratří a sester, těch, kteří skutečně následují Ježíše Krista, mají v srdci lásku Boží a dají se vést Duchem svatým. Stačí, když si vzpomenu na mé milé Kladeňáky, se kterými se vidám na kazatelském kurzu vedeném bratrem Josefem Špakem.

Kamila Kopčilová,
náboženská obec Praha 10-Vršovice